DOMSTOLENS DOM
17. juni 1987 *

I sag 154/85,

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Antonino Abate som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den italienske Republik, ved afdelingschef i Udenrigsministeriet Luigi Ferrari Bravo som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato O. Fiumara, og med valgt adresse i Luxembourg på den italienske ambassade,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i medfør af EØF-traktatens artikel 30 for så vidt angår parallelimport af biler fra andre medlemsstater,

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene Y. Galmot og C. Kakouris, dommerne G. Bosco, T. Koopmans, U. Everling, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 17. februar 1987,

* Processprog: Italiensk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 31. marts 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 22. maj 1985 har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EØF-traktatens artikel 30, ved gennem sine regler for indregistrering af indførte biler at have skabt hindringer for parallelimport til Italien af automobiler hidrørende fra andre medlemsstater.

2 De i sagen omtvistede italienske regler findes i en række cirkulærer fra den italienske trafikminister, som er:

— cirkulærerne nr. 66/84 af 19. marts 1984 og nr. 125/84 af 11. juni 1984, der ændrede cirkulære nr. 104/83 af 3. maj 1983 og trådte i kraft den 1. juli 1984, og

— cirkulære nr. 22/85 af 15. februar 1985, der trådte i kraft den 1. marts s.å. og var gældende indtil den 21. juni 1985, og som delvis ophævede og afløste de tidligere cirkulærer.

3 Vedrørende retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

4 Den italienske regering har indledningsvis fremsat indsigelse om, at den har ophævet de omtvistede bestemmelser, hvorfor det ikke længere er fornødent at tage stilling til sagen.

5 Den har således gjort gældende, at den for at opfylde kendelsen af 7. juni 1985, afsagt af Domstolens præsident, midlertidigt og indtil nye regler er vedtaget, har ophævet de omtvistede cirkulærer og således igen sat det allerede nævnte cirkulære nr. 104/83 i kraft. Den har endvidere oplyst, at de nævnte nye bestemmelser er udstedt den 28. august 1985 ved cirkulære nr. 133/85 fra den italienske trafikminister, og at de anfægtede cirkulærer hermed er endeligt ophævet.

6 Det må imidlertid, jfr. Domstolens faste praksis blandt andet i dom af 7. februar 1973 (Kommissionen mod Italien, 39/72, Sml. s. 111), fremhæves, at genstanden for en sag anlagt efter traktatens artikel 169 er fastlagt i Kommissionens begrundede udtalelse, og at der selv i tilfælde, hvor manglen er blevet fjernet efter den frist, som er fastsat ifølge samme artikels stk. 2, er knyttet interesse til sagens forfølgning. En sådan interesse kan blandt andet bestå i, at Domstolen fastslår grundlaget for det ansvar, en medlemsstat kan pådrage sig over for dem, der kan støtte ret på traktatbruddet.

7 Den italienske regerings indsigelse må derfor forkastes.

8 Vedrørende realiteten må det fastslås, at det efter de anfægtede italienske bestemmelser har været reglen, at indregistrering af indførte biler skulle ske på vilkår, der var forskellige alt efter, om det omhandlede automobil var nyt (dvs. at det endnu ikke havde været indregistreret), eller om det allerede havde været indregistreret i eksportlandet.

9 For nye biler forlanges der ifølge cirkulære nr. 22/85 af 15. februar 1985 foruden oprindelsesattesten, der også var påkrævet ifølge cirkulære nr. 104/83, også teknisk attest, når de oplysninger, der var nødvendige for at udfærdige italiensk vejattest, ikke fandtes i oprindelsesattesten. Denne tekniske attest skulle indeholde forskellige oplysninger, blandt andet bilens type og chassisnummer. Oprindelsesattesten og den tekniske attest skulle udstedes af producenten eller, for udenlandske bilmærker, af den officielle i Italien hjemmehørende forhandler, mod et »rimeligt gebyr« og »senest 40 hverdage efter indgivelsen af ansøgning om indregistrering«.

10 For biler, der allerede var indregistreret i eksportlandet, påbød cirkulærerne nr. 66/84 og 125/84 fremlæggelse dels af den oprindelsesattest, som ifølge cirkulære nr. 104/83 kun skulle fremlægges for nye biler, dels af et nyt dokument, der trådte i stedet for den kontrol- og indregistreringsattest, som tidligere var krævet i cirkulære nr. 104/83, og som skulle indeholde alle oplysninger om bilen. Dette nye dokument skulle endvidere være forsynet med en ægtheds- eller en lovlighedspåtegning fra et italiensk konsulat i eksportmedlemsstaten og skulle foreligge som et enkelt individualiseret dokument. Endelig blev fristen for præsentation til teknisk syn, der tidligere var på 30 dage, sat op til 60 dage.

11 Kravet om fremlæggelse af et enkelt dokument samt kravet om opfyldelse af ægtheds- og lovlighedsformaliteterne blev vel ophævet ved cirkulære nr. 22/85 af 15. februar 1985. Ifølge cirkulæret er det imidlertid fortsat en forudsætning for indregistrering af biler, der tidligere har været indregistreret i eksportlandet, at der fremlægges ikke blot den tidligere ifølge cirkulære nr. 104/83 nødvendige indregistreringsattest, men også oprindelsesattest, som der principielt kun stilles krav om for nye biler, og af en teknisk attest, der angiver bilens tekniske specifikationer.

12 Det kan uden videre fastslås, at indregistrering af indførte biler er blevet vanskeligere, mere langvarig og dyrere som følge af bestemmelserne i cirkulærerne nr. 66/84, nr. 125/84 og nr. 22/85, der afløste cirkulære nr. 104/83 af 3. maj 1983. Disse cirkulærer har derfor kunnet være til hinder for handelen med biler inden for Fællesskabet og må antages at udgøre foranstaltninger med tilsvarende virkninger som kvantitative restriktioner, der er forbudt ifølge traktatens artikel 30.

13 Den italienske regering har dog gjort gældende, at formålet med de hindringer, der således var skabt for indførslen af automobiler til Italien, har været at undgå indregistrering af stjålne automobiler, og at hindringerne derfor har været begrundet i hensynet til den offentlige orden, jfr. traktatens artikel 36.

14 Det fremgår imidlertid hverken af sagens akter eller af retsforhandlingerne, at de mange forskellige krav, der blev opstillet både for nye biler og biler, som tidligere havde været indregistreret i eksportmedlemsstaten, har været nødvendige for at kunne efterforske og modarbejde handel med stjålne køretøjer. Den italienske regering har i øvrigt ikke bestridt Kommissionens anbringender dels om, at visse af

de oplysninger, der blev krævet, allerede var meddelt af eksportmedlemsstatens myndigheder, og dels om, at det tilsigtede mål ville kunne nås ved mindre indgribende foranstaltninger, såsom en passende kontrol af chassisnummeret.

15 Det må herefter fastslås, at Den italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til traktatens artikel 30, ved successivt at have vedtaget cirkulærerne nr. 66/84, 125/84 og 22/85, der var gældende fra den 1. juli 1984 til den 21. juni 1985.

Sagens omkostninger

16 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Den italienske Republik har tabt sagen og pålægges derfor sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Den italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til traktatens artikel 30, ved successivt at have vedtaget cirkulærerne nr. 66/84, 125/84 og 22/85, der var gældende fra den 1. juli 1984 til den 21. juni 1985.**

2) **Den italienske Republik betaler sagens omkostninger.**

Mackenzie Stuart Galmot Kakouris Bosco

Koopmans Everling Joliet Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. juni 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident